

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **J. U.**, bytem N. 827/1, O., zast. Mgr. Michalem Zahnášem, advokátem se sídlem tř. Svobody 2, Olomouc, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne **6. 9. 2012**, č. j. **KUOK 77099/2012**, sp. zn. **KÚOK/70609/2012/ODSH-SD/7273**, ve věci přestupku,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 10. 7. 2012, sp. zn. S–SMOL/051339/2012/OARMV, čj. SMOL/104877/2012/OARMV/PD/Hyb. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c

odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se dopustil tím, že dne 27. 3. 2012 asi v 8:25 hodin v Olomouci na Denisově ulici překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci dopravním značením na 20 km/h, neboť řídil motorové vozidlo značky Ford Tranzit registrační značky X rychlostí 32 km/h, při zvažení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h tak byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy vozidla 29 km/h, tedy rychlost jízdy o 9 km/h vyšší, než jaká byla v měřeném úseku maximální dovolená. Tímto svým jednáním porušil žalobce § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a byla mu uložena sankce – pokuta ve výši 1.700 Kč.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že v odvolání především poukázal na skutečnost, že z fotografie založené ve spise jako list č. 3 jednoznačně vyplývá, že místo, kde byl hlídkou Městské policie Olomouc měřen, se nachází jak za hranicí křižovatky ulic Denisova a Univerzitní, tak s největší pravděpodobností i za hranicí křižovatky ulic Denisova a Kačení. S ohledem na to, že žalobci hlídka Městské policie Olomouc měřila rychlost za hranicí křižovatky ulic Denisova a Univerzitní (tato skutečnost je z obsahu pořízené fotografie zřejmá), nemohlo ze strany žalobce dojít k porušení ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci dopravním značením na 20 km/h. Správní orgán se s touto námitkou žalobce nevypořádal a v odůvodnění svého rozhodnutí pouze konstatoval, že ve spisovém materiálu na straně č. 18 správní orgán prvního stupně založil listinný důkaz Městské policie Olomouc, výtisk předmětného místa z internetu mapy.cz, kde Městská policie Olomouc zakreslila umístění měřícího stanoviště a místo likvidačního stanoviště a že s pomocí přiloženého měřítka lze z plánu odečíst vzdálenost mezi měřícím stanovištěm a počátkem křižovatky ulic Denisova a Univerzitní, kdy tato vzdálenost je asi 80 m. Žalovaný následně porovnal tuto hodnotu z fotografií na straně č. 3 spisového materiálu, kde je uvedena vzdálenost měřeného vozidla od měřícího stanoviště v hodnotě 22 m a konstatoval, že vozidlo bylo měřeno před namítanou křižovatkou, tj. v úseku platnosti dopravní značky „B 20a – Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „20“. Žalovaný se tím však nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že z fotografie na straně č. 3 spisového materiálu je zřejmé, že mu rychlost byla měřena již za hranicí křižovatky ulic Denisova a Univerzitní. S ohledem na tento fakt nemohlo být měřící stanoviště umístěno 80 m před počátkem této křižovatky, ale muselo být umístěno blíže k této křižovatce. V tomto případě se pak jeví jako logické všechny skutečnosti vyplývající z fotografie na straně č. 3 spisového materiálu, tj. že vzdálenost měřeného vozidla od měřícího stanoviště byla 22 m a zároveň vozidlo bylo měřeno již za hranicí křižovatky ulic Denisova a Univerzitní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoduše přihlédl pouze k listinám předloženým správním orgánem prvního stupně, aniž by na základě žalobcovy námítky o místě měření vozidla místo skutečného měření jakkoliv přezkoumal. Jak již uvedl žalobce v podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, osobám znalými místních poměrů je z předmětné fotografie zřejmé, že místo měření vozidla se nachází již za hranicí křižovatky ulic Denisova a Univerzitní a tato skutečnost je zcela v rozporu s umístěním měřícího stanoviště, jak bylo zakresleno Městskou policií Olomouc na straně č. 18 spisového materiálu. Tudiž bylo o spáchání přestupku rozhodnuto, aniž by bylo prověřeno, zda žalobce vůbec tento přestupek

spáchal. Žalobce měl za to, že vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zaznamenaných na listinách založených ve spise, je třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Listina sama o sobě, pokud je v rozporu s jinými důkazy založenými ve spise, nemůže být důkazem, na jehož základě by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Z toho plyne, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve spisovém materiálu, resp. se opírá o skutečnosti v řízení nezjišťované a neprokázané. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak bylo zatíženo vadou, pro kterou měl žalovaný jeho rozhodnutí zrušit. Setrval-li žalovaný na závěrech uvedených v odvoláním napadeném rozhodnutí, aniž by tyto měly oporu ve spisovém materiálu, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobce navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně a uložení žalovanému povinnosti uhradit žalobci náhradu nákladů řízení k rukám jeho právního zástupce, a to do tří dnů od právní moci rozsudku.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že námitky týkající se místa měření vozidla považuje za účelové. Tento závěr opíral o skutečnost, že žalobce tuto námitku neuplatnil před prvostupňovým správním orgánem. Při ústním jednání dne 18. 5. 2012 uvedl, že „vše proběhlo, tak jak mělo, s důkazy souhlasí, žádá doplnění dokazování o povolení Policie ČR pro měření Městské policie v této lokalitě a dále o vyjádření ohledně polohy měřicího likvidačního stanoviště Městské policie Olomouc“. Následně při seznámení se s podklady pro rozhodnutí, které se konalo dne 9. 7. 2012 u správního orgánu I. stupně uvedl: *k předloženým podkladům se nebudu vyjadřovat*. Námitku směřující ke zpochybnění údajného místa měření vznesl až ve svém odvolání ze dne 27. 7. 2012. Žalovaný si byl vědom skutečnosti, že námitky a návrhy na doplnění dokazování může žalobce uplatnit v kterémkoliv úseku řízení a je též toho názoru, že dodatečně uváděné důvody se poté jeví, jak výše uvedeno, jako účelové. Přes tuto skutečnost se žalovaný s touto námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal, když svůj závěr, že měření bylo prováděno v úseku platnosti dopravní značky „B 20a - Nejvyšší dovolená rychlost“ s číselným vyjádřením nejvyšší dovolené rychlosti „20“, řádně odůvodnil. Na závěru vysloveném v napadeném rozhodnutí žalovaný nadále setrval. Proto považoval žalovaný žalobu za nedůvodnou a navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 6. 9. 2012 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.

[5] Ze správního spisu krajský soud ve vztahu k souzené věci zjistil z oznámení o podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, že podle svého vyjádření žalobce si nebyl přestupku vědom a požádal o záznam z měřicího zařízení, ale to mu odmítnul strážník č. 101. Podle oznámení byla k záznamu připojena fotodokumentace. Na čísle listu 5 správního spisu je umístěna fotografie svislé dopravní značky na ulici Denisova v Olomouci.

[6] Na čísle listu 3 správního spisu je pod názvem „Protokol o dopravním přestupku“ fotografie vozidla žalobce na ulici Denisova se záznamem rychlost jízdy 32 km/h dne 27. 3. 2012 v 8:58 hodin, přičemž limit rychlosti je 20 km/h. Na záznamu je uvedeno: *vzdálenost: 22 m*.

[7] Do protokolu o ústním jednání dne 18. 5. 2002 žalobce k dotazu správního orgánu, zda věděl, že v tomto úseku je nejvyšší dovolená rychlost stanovená pro jízdu v obci dopravním značením na 20 km/h, žalobce odpověděl, že v ten okamžik si to neuvědomoval, věděl, že je zde omezená rychlost na minimum, a proto jel krokem se zařazeným druhým rychlostním stupněm, bedlivě sledoval provoz kolem vozidla, protože za ním jela tramvaj. Navíc na snímku ve spise vidět, že tramvaj jela i v protisměru. Na dotaz správního orgánu, proč tuto nejvyšší povolenou rychlost překročil, žalobce odpověděl, že vzhledem k tomu, že za ním jela tramvaj, nechtěl prudce brzdit ještě více, a to s ohledem na osoby cestující v této tramvaji. Tramvaj jedoucí za ním jela minimálně stejnou rychlostí jako vozidlo žalobce. Vzhledem ke konstrukční povaze vozidla a současně nerovnosti vozovky v dané lokalitě není tachometr úplně v klidu a lehce se pohybuje kolem hodnoty 20, což je počáteční číslice tachometru ve vozidlech. Žalobce upřednostňoval bedlivé sledování dopravní situace o provozu kolem vozidla v takovýchto lokalitách, tudíž není lidsky zvládnutelné sledovat ještě ručičku tachometru. Proto nespatořoval ve svém jednání žádný úmysl, o který by šlo při překročení rychlosti řádově o desítky kilometrů. Je téměř nutné jet na jedničku od muzea k obchodnímu domu, což způsobuje problémy při jízdě a plynulosti silničního provozu a omezuje kolemjedoucí vozidla a chodce. Takovouto trhanou jízdu s přískoky považoval žalobce za stupidní. K dotazu, zda používá vozidlo při výkonu svého zaměstnání, žalobce uvedl, že na řízení vozidla je existenčně závislý. K dotazu, zda má ještě něco na doplnění, žalobce uvedl, že na distribuci zboží jezdí 28 let po celé Moravě, tj. pěších zónách větších měst, kde rozváží zboží, a to bez nehod. Dokazování bylo provedeno úředním záznamem Městské policie Olomouc, protokolem o dopravním prostředku s fotografií (list č. 3 spisu), oznámením o podezření ze spáchání přestupku, výpisem z evidenční karty řidiče a ověřovacím listem silničního laserového rychloměru. S důkazy žalobce souhlasil a žádal o doplnění dokazování o povolení Policie ČR pro měření Městské policie v této lokalitě a dále o vyjádření ohledně polohy měřicího a likvidačního stanoviště Městské policie Olomouc.

[8] K výzvě správního orgánu I. stupně Městská policie Olomouc zaslala mapku s uvedením v bodu č. 1 – stanoviště měřicího místa (vjezd do bývalého kina Moskva) a bodu č. 2 – likvidační stanoviště (výjezd z ulice Denisova do ulice Ostružnická). Jako příloha bylo doloženo schválení míst pro měření rychlosti Městskou policií Olomouc Policií ČR ze dne 14. 11. 2011. Pod bodem 4 je uvedeno místo – Olomouc, ulice Denisova – pěší zóna (úsek s nejvyšší dovolenou rychlostí 20 km/h). Dopravní inspektorát doporučil provádět měření rychlosti převážně v místech hustě osídlených, v blízkosti přechodů pro chodce, základních škol, autobusových zastávek a v místech s větším pohybem osob. Na mapce vytištěné z www.mapy.cz je černým fixem vyznačen bod 1 na hranici náměstí Republiky a ulice Denisova a bod 2 na hranici ulic Denisova a Ostružnická.

[9] Dne 9. 7. 2012 žalobce do protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí uvedl, že se k předloženým podkladům nebude vyjadřovat, má starou matku, která je po operaci a musí se o ní starat po hospitalizaci, byla propuštěna do domácího léčení a žalobce u ní bydlí a stará se o ni na adrese M. 25, K. u B., na této adrese se bude zdržovat a je žalobcovou doručovací adresou asi do 29. 7. 2012, den nato odjíždí na dovolenou do Chorvatska, kde bude do konce srpna, proto požádal o jednání až koncem srpna, protože se nebude moci osobně spojit s právníkem v Olomouci.

[10] Dne 10. 7. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze shora uvedeného přestupku. V odůvodnění zrekapituloval správní orgán I. stupně průběh řízení a konstatoval obsah provedených důkazů. Tyto důkazy správní orgán zhodnotil tak, že mu nezbylo než konstatovat, že odpovídají zjištěným skutečnostem a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu. Policisté učinili svá pozorování a zjištění při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti, přičemž neměli na bezdůvodném poškození žalobce nejmenšího zájmu. Proto správní orgán hodnotí jejich pozorování a zjištění jako věrohodné, nezaujaté a nezkreslené. V rámci procesu dokazování se žalobce k jednotlivým důkazním prostředkům ani dříve navrhovanému doplnění spisu o další podklady pro rozhodnutí nevyjádřil a dále nevzněl žádné námitky. K subjektivní stránce přestupku a námitce žalobce, že ve svém jednání nespatřuje žádný úmysl, odkázal správní orgán I. stupně na § 3 zákona o přestupcích, podle kterého k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. V dané věci postačovalo zavinění z nedbalosti. Další okolnosti spáchání přestupku, které žalobce ve výpovědi uvedl, se dle názoru správního orgánu víceméně shodovaly s fotodokumentací na „protokolu o dopravním přestupku“ (list č. 3 spisu), kde je zachyceno vozidlo řízené žalobcem, vozidlo jedoucí před ním a z levého boku přijíždějící tramvaj. Z výpovědi žalobce ani ze spisového materiálu však výslovně nevyplývá, že by tato dopravní situace způsobila omezení žalobce, při kterém by musel překročit nejvyšší dovolenou rychlost z důvodu krajní nouze, ač k tomu jeho výpověď nepřímou směřovala. Správní orgán při své úvaze došel k závěru, že se o okolnost vylučující protiprávnost nejednalo.

[11] Ve svém odvolání žalobce namítal, že hlídka Městské policie Olomouc měřila rychlost jízdy na ulici Denisova u domu č. p. 17 Olomouc. Osobám znalým místních poměrů je z přiložené fotografie patrné, že místo, kde žalobce byl hlídkou Městské policie Olomouc změřen, se nachází jak za hranicí křižovatky ulic Denisova a Univerzitní, tak s největší pravděpodobností za hranicí křižovatky ulic Denisova a Kačení. Pokud jde dopravní značka „B 20a – Nejvyšší dovolená rychlost“ s číselným vyjádřením „20“, kterou se měl žalobce v daném místě měření řídit, je umístěna na náměstí Republiky u domu č. p. 5, pak žalobce uvedl, že podle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 30/2001 Sb. končí omezení vyplývající z této dopravní značky na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky. Nejbližší křižovatku za výše uvedenou dopravní značkou je křižovatka ulic Denisova a Univerzitní. Za hranicí této křižovatky již omezení vyplývající z výše uvedené dopravní značky neplatí a není možné žalobce vinit z jejího porušení. Pokud tedy hlídka Městské policie Olomouc měřila

rychlost jeho jízdy za hranicí křižovatky ulic Denisova a Univerzitní (tato skutečnost je z obsahu pořízené fotografie zřejmá), pak skutečnost, že žalobci byla naměřena rychlost 32 km/h (bez ohledu na skutečnost, že ani s takto naměřenou hodnotou nesouhlasí), není porušením ustanovení zákona o provozu na pozemních komunikacích, která jsou mu kladena za vinu rozhodnutím správního orgánu I. stupně.

[12] Podle napadeného rozhodnutí žalovaný byl přesvědčen, že předložené podklady pro rozhodnutí dostatečně objasnily skutečný stav věci a spolehlivě prokázaly, že žalobce porušil zákon o silničním provozu a naplnil skutkovou podstatu přestupku a není třeba dalších úkonů. Protokol o dopravním přestupku obsahoval barevnou fotodokumentaci projíždějícího, měřeného vozidla žalobce v Olomouci na ulici Denisova s detailním vyobrazením registrační značky. Měření proběhlo na vzdálenost 22 m od měřicího stanoviště. Další fotodokumentace je se záběrem na dopravní značku „B 20a – Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „20“ v Olomouci na ulici Denisova, resp. na náměstí Republiky, která dokumentuje počátek platnosti dané dopravní značky. Rychlost vozidla žalobce byla změřena silničním laserovým rychloměrem s platnou atestací do 28. 9. 2012. K námitce na místo změření dovolené rychlosti vozidla je ve spisovém materiálu na straně č. 18 listinný důkaz Městské policie Olomouc – výtisk předmětného místa z internetové stránky mapy.cz, kdy Městská policie zakreslila umístění měřicího stanoviště a místo likvidačního stanoviště. Měřicí stanoviště bylo situováno do vjezdu bývalého kina Moskva. Pomocí přiloženého měřítka lze z plánu odečíst vzdálenost mezi umístěním měřicího stanoviště a počátkem křižovatky ulic Denisova – Univerzitní, kdy tato vzdálenosti je asi 80 m. Jedná se o první křižovatku v daném směru jízdy. Pokud se následně porovná tato hodnota a vzdálenost s fotodokumentací na listu č. 3 spisového materiálu, kde je uvedena vzdálenost měřeného vozidla měřicího stanoviště v hodnotě 22 m, lze konstatovat, že Městská policie Olomouc předmětné vozidlo měřila před namítanou křižovatkou, tj. v úseku platnosti dopravní značky „B 20a – Nejvyšší dovolená rychlost“ se symbolem „20“.

[13] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[14] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 27. 3. 2012 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 12. 9. 2012.

[15] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.], a to včetně shodné právní úpravy sankce, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[16] Podle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí i ke dni spáchání přestupku, zákaz, omezení nebo příkaz vyplývající ze svislé dopravní

značky končí na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky, pokud není dříve ukončen jinak; to neplatí pro omezení nebo příkaz vyjádřené svislou dopravní značkou "Sněhové řetězy" (č. C 5a), jejíž platnost ukončuje svislá dopravní značka "Sněhové řetězy - konec" (č. C 5b), svislou dopravní značkou "Zimní výbava" (č. C 15a), jejíž platnost ukončuje svislá dopravní značka "Zimní výbava - konec" (č. C 15b), svislou dopravní značkou "Zóna s dopravním omezením" (č. IP 25a), jejíž platnost ukončuje svislá dopravní značka "Konec zóny s dopravním omezením" (č. IP 25b), svislou dopravní značku "Obytná zóna" (č. IP 26a), jejíž platnost ukončuje svislá dopravní značka "Konec obytné zóny" (č. IP 26b), a svislou dopravní značku "Pěší zóna" (č. IP 27a), jejíž platnost ukončuje svislá dopravní značka "Konec pěší zóny" (č. IP 27b).

[17] Námitku, že žalobce se při změření nacházel za křižovatkou ulic Denisova a Univerzitní, neshledal soud jako důvodnou. Součástí správního spisu na č. I. 5 je písemnost ze dne 27. 3. 2013, označená jako „Fotodokumentace události“, kde je zaznamenána na fotografii na ulici Denisova příkazová dopravní značka „B20a“ – nejvyšší povolená rychlost s číselným uvedením „20“ (tuto skutečnost i fotografii lze ověřit na internetu na www.google.cz/maps v části Street view s datem duben 2012 – shlednuto 28. 7. 2014; navíc místní poměry jsou zdejšímu soudu známy). Z mapky vyhotovené Městskou policií Statutárního města Olomouc je zjevné, že měřicí stanoviště se nacházelo na hranici náměstí Republiky a ulice Denisova, kde již platí příkazová dopravní značka „B20a“ (jak vyplývá z fotografie na č. I. 5 a není to mezi účastníky sporné). Ze záznamu z měřicího zařízení se podává, že vzdálenost žalobcova vozidla od měřicího zařízení byla 22 m a z mapky s tištěným měřítkem a s popisy městské policie vyplývá, že vzdálenost mezi měřicím stanovištěm a křižovatkou Denisovy ulice s ulicí Univerzitní je asi 80 m. Prostým odečtem 80 – 22 m lze dojít k výsledku 58 m – tj. vzdálenosti mezi uvedenou křižovatkou a místem vozidla žalobce, kde bylo změřeno. Je to místo, kde žalobcovo vozidlo ještě nedosáhlo křižovatky Denisovy ulice s ulicí Univerzitní, a to ani vzdálenější hranice křižovatky podle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 30/2001 Sb., ani hranice křižovatky podle § 2 písm. x) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (*hranice křižovatky je místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, tvoří hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovátku začíná zakřivení okraje vozovky*). Proto byla rychlost žalobcova vozidla změřena ještě na ulici Denisova, před křižovatkou s ulicí Univerzitní i před křižovatkou s ulicí Kačení. Místní poměry jsou soudu známy, a proto konstatuje, že předmětná fotografie odpovídá místním vzdálenostem a rozložením nemovitostí. Podle protokolu o projednání přestupku ze dne 18. 5. 2012 byl žalobce se spisovým materiálem seznámen a podle jeho obsahu a vyjádření žalobce při projednání si byl dopravního značení a příkazu vyplývajících z dopravního značení vědom, jen si to výslovně neuvědomoval, což výslovně do protokolu uvedl, pouze si nebyl vědom rychlosti svého vozidla vzhledem k okolnímu provozu. Žádnou námitku, která by však vylučovala jeho odpovědnost, žalobce nevznášel a správní orgány ani soud takovou skutečnost ze správního spisu ani jiných důkazů nezjistily. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k uvedené námitce popsal důkaz fotografiemi na č. I. 3 a 5 i mapku na č. I. 18 správního spisu, posoudil všechny tyto shromážděné důkazy a s těmi se řádně vypořádal tím, že porovnal

vzájemně vzdálenosti vyplývající z fotografie na č. I. 3 a na mapce. Se všemi těmito podklady byl žalobce při dalším jednání seznámen. Proto soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve vztahu k uvedené žalobní námitce, ani tuto námitkou vzhledem k výše uvedenému neshledal jako opodstatněnou.

[18] K věrohodnosti písemných vyjádření policistů soud konstatuje, že nevyvstala žádná pochybnost, proč v souzené věci nelze uvěřit jejich svědectví a odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011–70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. V případě policistů formuloval Nejvyšší správní soud tuto myšlenku např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007-114, *policistu obecně lze považovat za nestranného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje* (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007-114).

[19] K dalšímu dokazování neshledal soud žádný důvod, všechny použité důkazy ve správním řízení byly dostačující a prokázaly věrně skutkový stav věci. Pro soud, stejně jako pro správní orgány, jsou obecně známé skutečnosti – vzdálenosti mezi jednotlivými jmenovanými ulicemi. V důkazech provedených ve správním řízení nejsou rozpory.

[20] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se

zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů, jejich vyhodnocení i metod právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[21] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[22] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 26. 8. 2014

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně